

Ierse zeebaarzen in de oppervlakte

Met pluggen en poppers in de wateroppervlakte vissen is een methode die overal ter wereld en op allerlei zeevissoorten wordt toegepast, maar lang niet bij iedereen bekend is. Dat je ook zeebaars op deze manier kunt vangen, is zeker voor velen nieuw en het zuidoosten van Ierland is een eldorado voor deze visserij. Visgids Jim Hendrick bracht Nico de Boer op de goede stekken en samen experimenteerden zij naar hartelust.

Linksboven de Skitter Walk, de andere oppervlaktepluggen zijn van Lucky Craft.

Tot mijn middel sta ik in de Ierse zee, de golven kabbelen rustig tegen mijn waadpak. De viltzolen van mijn waadschoenen geven me een goede grip op de zand- en wierbodem en ik geniet met volle teugen. Niet alleen van de ruige Ierse kust en de weidse natuur om mij heen, van de zonneschijn en van het prettige gezelschap waarmee ik deze passie deel, maar vooral van de bijzondere visserij die ik beoefen. Keer op keer werp ik een Rapala Skitter Walk aan een 15/00 gevlochten lijn (7,9

Boven een ondergelopen strekdammetje vissen

kilo trekkracht) met een 28/00 fluorocarbon voorslag (6,7 kilo trekkracht) met een superstrakke 30-grams spinhengel van 2,75 met grote precisie een flink eind in zee. Toen het water laag stond, heb ik goed gekeken naar de zandbanken en oneffenheden in de bodem, naar de rotsformaties en de wierbedden en naar de verschillende vormen van de stroom. Met andere woorden: ik heb de tijdelijke verblijf- en passeerplaatsen van de optrekken- de zeebaars goed in me opgenomen. Ik sta

in een 'inlet', een landinwaartse overloop van de zee bij vloed. "De zeebaarsen foerageren hier graag, komen voor korte tijd deze binnenzee inzwemmen, vreten zich vol met krabbetjes, wormen en kleine visjes en trekken meteen weer weg zodra het waterpeil teruggaat naar eb. Meestal duurt dat verblijf maar zo'n twee uur", had Jim gezegd.

Keer op keer laat ik mijn Skitter Walk neerkomen op de door mij uitgezochte plekken en experimenteer volop met deze ratelplug door hem met mijn strakke hengeltop en de rekloze lijn bewegingen in allerlei vormen te laten maken. Jim doet hetzelfde met een Sammy van Lucky Craft, die absoluut zijn favoriete plug is. Plotseling heb ik de truc voor vandaag gevonden. Voor vandaag ja, want morgen kan de aan de plug gegeven beweging wel eens anders moeten zijn, hetgeen inderdaad later in de week blijkt. Maar nu werkt mijn tactiek: iets voorbij de zandbank werpen, met een paar ferme halen (zijwaarts met de hengeltop vlak boven het wateroppervlak) en molen-

slagen de plug met veel lawaai wild laten uitslaan naar links en rechts en een beetje laten duiken. Boven de zandbank even geen beweging en dus ook geen geratel van de plug. Vervolgens met korte zijdelingse rukjes van de hengeltop en gelijkmatig draaien aan de molenslinger met een behoorlijk ritme een vluchtend visje met de plug creëren dat half in de wateroppervlakte zwemt en spartelt. Binnen de twee uur krijg ik 15 aanbeten, steeds aan mijn kant net over de zandbank heen. Drie ervan zijn wild en onstuimig, maar missen de prooi. De Skitter Walk knalt door de lucht na zo'n zeebaarskopstoot, die wel spektakel oplevert, maar waarop geen haak is te zetten. Maar 12 zeebaarsen (allemaal tussen 55 en 65 centimeter) pakken mijn imitatievisje wel goed en kan ik haken en landen. 's Ochtends hadden we er beiden al vier, maar vanmiddag blijkt Jims Sammy er maar goed voor twee. "Te groot voor die rustige zee en zonneschijn", zegt Jim. Maar spekkopers zijn we toch wel met maar liefst 22 zeebaarsen deze dag. Ik straal, gekker nog,

Allemaal mooie vissen wat formaat betreft. Gezond en stevig ook!

Mijn eerste Ierse zeebaars.

Gevangen op een Sammy.

ik ben door het dolle heen en volledig verkocht aan deze methodiek voor zeebaars. Wat een prachtvisserij!

Jim(my) Hendrick(x) Experience

Elk jaar heb ik wel een 'goal', zoals de Amerikanen zeggen. Iets waarvoor ik helemaal ga. Zoals het vangen van grote bruine forel de laatste jaren een passie was (en nog steeds is), stond bijvoorbeeld verleden jaar roofblei op mijn lijstje en is, sinds ik alweer een aantal jaar aan de kust woon, ook zeebaars steevast een sportief doel. Maar de visplaatsen bij IJmuiden kunnen me niet een hele dag boeien en ook niet een paar uur enkele dagen achtereen. En dat moet eigenlijk wel, wil je daar kans op succes hebben. De entourage, zo onder de rook

van de Hoogovens, staat me vaak tegen en vind ik nu eenmaal niet mooi. En voor mij geldt absoluut dat het sfeerplaatje ook in orde moet zijn. Dus kwam de ontmoeting met David Byrne op de Visma als geroepen. David is vistechisch marketingcoördinator van 'The Eastern Regional Fisheries Board' in Ierland, wat zoveel zeggen wil dat hij zich bezighoudt met de promotie van het vissen in de breedste zin. Bijvoorbeeld met de prachtige mogelijkheden op bruine forel in de streek van de Boyne, met het spectaculaire snoeken even onder Dublin, alsmede het promoten van het zeebaarsvissen 'nieuwe stijl'. En zoals alle goede dingen vaak samenvallen, kwam David in contact met een 'voortrekker', iemand die zich het zeebaarsvissen als tweede natuur had aangemeten. Natuurlijk werd er al

vele jaren door de lokale bevolking en een handvol zeevissers uit andere landen aan de zuidelijke en zuidoostelijke Ierse kust op zeebaars gevestigd, voornamelijk met zagers en zachte krab aan strandhengels. Ook was er (mede door het spinnen op zeeforel) een kunstaa-zeevisserij op zeebaars ontstaan. Maar dan spreken we nog steeds over het vissen met lepels en 'ouderwetse' duikpluggen. Jim Hendrick was één van hen, tot hij per ongeluk bemerkte dat de oppervlaktevisserij veel succesvoller was. Zijn plug zat in de war met de lijn toen hij deze achteloos door het oppervlak heen en weer slingerend terugviste en er een zeebaars op dook. Voor de grap herhaalde hij de truc en was hij wederom succesvol. Jims nieuwsgierigheid was gewekt, hij struinde internet af en kwam in contact met de Amerikaanse firma Lucky Craft die een groot gamma aan 'stickbaits' voert. Oppervlaktepluggen die in Amerika en Japan worden gemaakt, zoals de Sammy, G-splash Gunnish, de Big G-splash en de Bevy Popper, naast een keur aan andere verrassende pluggen. Jim viste en experimenteerde er naar hartelust mee, kreeg contacten met Fransen die deze visserij ook onder de knie wilden krijgen en wisselde ervaringen uit. Zo werd Jim een expert in zijn regio rond Wexford. En zelfs zo enthousiast dat hij zijn vaste baan opzegde en zijn eigen bedrijf als visgids startte toen hij het huis van zijn burens kon kopen en dat nu als 'selfcatering'-accommodatie een voortreffelijk onderkomen biedt aan sportvissers die graag van zijn ervaringen willen leren. Zoals ik dus. Maar ook David Byrne, die de gelegenheid aangreep met ons mee te vissen. Gedrieën hebben we een week lang de inlets, riviermondingen, rotskus-

Jim demonstreert de techniek.

ten en zandstranden van de kust rond Wexford 'onveilig' gemaakt. Een onvervalste Jim(my) Hendrick(x) Experience!

Vliegenhengel

Op dag één begin ik met twee vissen op de plug. De onervarenheid met de oppervlak-tetechniek is nog absoluut mijn makke, hoewel Jim er maar twee meer vangt. Dag twee levert slechts een vis op, maar daarvoor zijn de omstandigheden als schuldige aan te wijzen. De keiharde wind en de van tijd tot tijd striemende regen vormen de spelbrekers en maken het vissen vrijwel onmogelijk op de plekken waar we staan. Op de rotsen en bij een soort natuurlijke strekdam aan open zee. We zijn meer aan het verkennen en verkassen, dan werkelijk vissen. Dag drie beschrijf ik in de aanvang van dit verhaal en is dus uiterst succesvol. Waarmee meteen mijn interesse is gewekt voor de vliegenhengel. Maar daarover kan ik kort zijn. Ik blijf een hele dag volharden met de vliegenlat en vang er maar één, terwijl Jim zes mooie exemplaren landt aan de oppervlakteplug en waarbij ik zeker weet dat die verhouding normaliter nog slechter uitvalt en wellicht 1 op 10 is. Want Jim vist ook een tijdje mee met de vlieg.

Ik kan best een aardig lijntje werpen en heb ook de juiste vliegen (vooral poppers) in voorraad, maar de afstand die je werpt met de vliegenhengel en de geringere aantrekkingskracht (geen ratel) van de poppers, staan niet in verhouding met de actieradius die je met de plughengel hebt en de zeebaars-lokkende werking van de rammelende en ratelende pluggen. Kortom: mijn keuze voor de rest van de week is duidelijk. Waarmee ik niet wil zeggen dat je de vliegenhengel moet vergeten. Want kom je op stekken waar de tijdelijke verblijfplaatsen van de zeebaars onder werpbereik liggen en de vissen zijn goed los, dan kun je fantastische sport beleven. De aanbeet die ik kreeg was fenomenaal, de dril spectaculair en het (vrijwel) onbeschadigd terugzetten van de vis, gehaakt met één haak, geen punt. Waarmee ik meteen de discussie met Jim in gang zette over de hoeveelheid haken op de pluggen en ik een pleidooi wil houden voor de ontwikkeling van 'visvriendelijker' pluggen. Alleen een staartdreg is mijns inziens sowieso voldoende, maar liever zie ik daarvoor in de plaats een bucktailstreamertje met een enkele haak. On-

Wachten op het juiste tij en tijd voor een praatje.

der voorwaarde natuurlijk dat daardoor de actie van de plug niet te veel geweld wordt aangedaan. Ik ga het zeker testen aan onze eigen kust, maar zou de hengelsporthandel ook willen uitnodigen aan deze ontwikkeling te willen werken. Want 'catch and release' (vangen en terugzetten) staat hoog in het vaandel van de 'South East Angling Ireland' (SEAI), maar dan moet je dat ook kunnen doen met nauwelijks beschadigde vissen!

Andere bewegingsvormen

Dag vijf staan we vroeg op en zijn we rond vijf uur 's ochtends al aan het water. Volgens de maanstand is het een donkere nacht. Jim gaat ervan uit dat de zeebaarzen dan langer in het estuarium verblijven. Ze zwemmen eerder naar het ondiepe (van eb

naar vloed) en gaan veel later terug naar volle zee (van vloed naar eb). Bovendien is zijn theorie dat ook de grotere exemplaren zich nu in het ondiepe zullen begeven. Gespannen lopen we een kilometer over rotsen, zeewier en zandstrandjes en moeten we af en toe omhoog klauteren, onder schrikdraad door en via het boerenland verder, om even daarna weer langs de kust te klauteren en voorzichtig te waden. Het is soms een heel gedoe om de goede plaatsen te bereiken, maar we komen nu inderdaad bij een prachtstek. Doordat de stroom hier om een hoekje loopt, zijn er zandstrandjes aan weerszijden ontstaan en is er voor ons een diepe geul. Bovendien groeit er veel watervegetatie en lijkt het een stek die ik zou bevissen voor zeeforel. En dat blijkt meteen, want diverse zilveren

Apetrots met mijn zeebaars op de vliegenlat.

Kanjers van pollakken. En knokkers!

projectielen kiezen het hazenpad als wij besluiten te waden. De stroom is krachtig en verandert onze aanpak. Het is wat onnatuurlijk om een klein (kunst)aasje snel en krachtig tegen de stroom in te vissen. Een gewond spartelend visje (dat de plug moet imiteren) zal immers altijd met de stroom worden meegevoerd. Mijn Skitter Walk vist met de harde stroom mee wat minder dan de wat grotere Sammy, die bekend staat als de plug met de meeste oppervlaktebeweging. Links/rechts gevist tornt hij hoog het water uit met zijn voorkant en slaat hij fors uit. Zodoende pakt hij (zelfs met de stroom

mee) flinke zijdelingse weerstand en voel je hem goed op de hengeltop. Dus werpen we 45 graden stroomopwaarts in en vissen we de pluggen in een grote boog terug naar onze voeten. Jim en ik vangen allebei vier vissen, terwijl David – die ons de eer van de beste plekken gunt en daardoor zelf wat uit de stroom staat – er maar één vangt. Zo zie je, oppervlaktevissen is zeker niet zomaar ingooien en bewegend binnendraaien. Het is veel meer een kwestie van nadenken, de goede plekken zoeken, ‘watersense’ en je verplaatsen in de huid van de zeebaars. Jim is daar een meester in, maar mijn vele ervaringen op (buitenlands) stromend water komen mij ook goed van pas. De volgende morgen staan we hier weer en pak ik er zes, gelijk verdeeld over afgaand en opkomend tij. Maar nu toch weer met mijn Skitter Walk. Allereerst omdat deze nu eenmaal lekkerder werpt op mijn lichte hengel, maar ook omdat ik uitvind dat hij aan een zware wartel meer diepgang maakt, waardoor hij wel stroomafwaarts weerstand ondervindt. Normaliter vis ik pluggen met een Rapala-knoop, maar aangezien ik met een voorslag van fluorocarbon vis, dat sterk glijdt en waardoor de knoop steeds wordt dichtgetrokken, kies ik voor een wartel met Noorse sluiting (‘double locked’) die een ruim oog heeft waarin de plug goed kan bewegen.

Bootvisserij

Het wordt een lange laatste dag, want Jim heeft als verrassing voor de avond nog een boottripje geregeld. Gelukkig is er ’s middags nog even tijd voor een middagdutje,

want ik ben kapot. Ik heb heel intensief staan vissen deze week en ben eigenlijk al zeer content met de 30 zeebaarzen die ik kon landen. “Maar we gaan nog een paar uurtje op het rif”, zegt Jim, “op zoek naar de grote jongens”. We monsteren aan op een prachtboot met een topschipper, die het aandurft om te ankeren vlak voor een rif waar het giert van de stroom. Jim haalt een serie reuzenpluggen tevoorschijn, waarmee je eerder gaat snoeken dan zeebaarzen. Mijn hengel is eigenlijk te licht voor dit geweld, wat betreft werpen en drillen. Dat laatste merk ik meteen als ik er na een minuut al een enorme dreun op krijg. Heb je ooit wel eens grote pollakken in de oppervlakte gevangen? Nou ik wel, nu dus! De zeebaars laat het afweten, maar giga-pollakken zijn een aardig surrogaat. Wat een vechters! Bij tien kanjers stop ik, evenwel niet vrijwillig. Met een knal breekt mijn hengel als ik vol overtuiging een diepduikende kanjerpollak uit het wier probeer te houden. Er moet al een barstje in mijn hengel hebben gezeten (ik viel deze visvakantie twee keer op het gladde zeewier), maar het kan de pret niet drukken. Ik heb een fantastische week gehad. In de jaren 70 en 80 viste ik heel veel in Ierland. Ook op zee. In de jaren 90 nog een enkele maal. Ik was er lang niet geweest, maar het weerzien was overweldigend. Ierland blijft toch een fantastisch visland. Dit was één van de mooiste visserijen sinds jaren, zeker weten. Ik kijk er alweer naar uit om terug te gaan!

Nico de Boer

Informatie:

South East Angling Ireland (SEAI) Sport Fishing Centre
Jim Hendrick
8 St Johns Road
Wexford, Ierland
Tel: 00-353-5323351 of 00-353-879055245
E-mail: sportfishing@eircom.net
Internet: www.bassfishing.ie

The Eastern Regional Fisheries Board
internet: www.fishingireland.net
Ierland Toerisme
Spuistraat 104, 1012 VA Amsterdam
E-mail: info@ierland.nl
Internet: www.ierland.nl

Ik vloog met Aer Lingus die 5 vluchten per dag naar Dublin verzorgt, internet: www.aerlingus.com

De pluggen waarmee we visten, kunt u vinden op www.luckycraft en www.rapala.com

Bij de Rapala staat de volgende visinstructie (vrij vertaald): Er is niets zo opwindend als de oppervlaktevisserij op zeevissen. Met oppervlaktepluggen die lange en precieze worpen garanderen en ‘walk the dog’ (zo noemen ze deze methode) terug te vissen zijn. Voor het meeste succes: hou je hengeltop laag bij het binnenvissen, gebruik een regelmatige draai aan de molenslinger en pomp met kleine haaltjes de plug binnen zodat hij een glijdende en wandelende actie door en op het wateroppervlak maakt. Hou altijd de lijn strak en schrik niet van een explosie van een aanvallende vis, de aanbeet is ongelooflijk! Niets voor een zwak hart.